

РЕШЕНИЕ

№ 23483

гр. София, 08.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав, в
публично заседание на 18.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **5523** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК.

Производството е образувано на основание постъпила жалба от П. Д. Ц. от [населено място] против Отказ на Директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ към ЦГМ, обективиран в Писмо изх. №7208/14.05.2025 г., с който му е отказано право на локално платено паркиране , с който му е отказано право на локално платено паркиране. Твърди се, че оспорения отказ е издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалноправните разпоредби. Според оспорващият административният орган неправилно е приел, че представеното пълномощно за ползване на МПС не дава право за да бъде уважено искането . Представил е документ, доказващ валидно правно основание за ползване на ППС, тъй като не е негов собственик и всички необходими документи за уважаване на искането. Поради това счита, че отказът е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен и преписката върната на административния орган със задължителни указания да издаде искания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. С., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът - директорът на Дирекция „Паркиране и мобилност“ на „Център за градска мобилност“ ЕАД, в писмено становище чрез адв. Г., излага съображения за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

В съдебно заседание ответникът се представява от адв. Г., която поддържа депозираното становище

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения административен акт.

Административен съд София град, след като обсъди направените с жалбата оплаквания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ във вр. с чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

С подадено заявление вх. № В./30.04.2025 г. до „Център за градска мобилност“ ЕАД П. Д. Ц. е поискал издаване на годишен винетен стикер за локално платено паркиране в синя зона за ползвания от него лек автомобил „“, модел с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Г. Т. Ч., за адрес [улица], ет. 1, ап. 2. Към заявлението са приложени свидетелство за регистрация- част 1 за автомобила, нотариален акт за собственост на недвижим имот, удостоверение за наследници, нотариално заверено пълномощно, по силата на което Г. Т. Ч. безсрочно упълномощава жалбоподателят да управлява и стопанисва собствения му лек автомобил „“, с рег. [рег.номер на МПС] да извършва докрай всички регистрационни и административни процедури във връзка със статута на автомобила и неговото привеждане в пълно съответствие с разпоредбите на законите на Република България пред всички административни и местни органи, вт.ч. МВР, общинска администрация и Център за градска мобилност.....

Във връзка с подаденото заявление е издадено оспореното Писмо №7208/14.05.2025 г. № 7584/22.06.2022 г. на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ на „Център за градска мобилност“ ЕАД. В него е посочено, че представеното пълномощно единствено удостоверява правото му на управление на автомобила. Изложено е, че пълномощното не отнема правото на ползване на собственика му, както и не предоставя на заявителя правото да ползва автомобила трайно и фактически за даден времеви период. Поради това, на основание чл. 72 във връзка с чл. 77, т. 2, б. „д“ НОДТСО, не може да бъде предоставено право на локално платено паркиране на П. Д. Ц..

В хода на съдебното производство е разпитана като свидетел М. Й. А. – ръководител отдел „Паркиране“, Дирекция „Паркиране и мобилност“. В показанията си свидетелката разяснява процедурата по предоставяне на право за локално паркиране. По отношение на заявлението на П. Ц. обяснява, че представеното от него пълномощно дава права различни от правото на локално платено паркиране. Според нея, клаузите на пълномощното не лишава упълномощителя сам да ползва предоставената услуга т.е представеното пълномощно предполага и друго лице да го използва и да се възползва от услугата за локално платено пътуване.

При така приетата фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи :

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА като подадена от активно легитимирано лице, с правен интерес от оспорването, подадена е в законоустановения преклузивен срок и е нарочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, е ОСНОВАТЕЛНА.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта. Макар да не е издаден като решение, доколкото е издаден в писмена форма и от съдържанието му става ясно, че е отказано издаване на искания винетен стикер за локално паркиране, съдът приема, че е спазена изискуемата от закона форма и оспореното писмо има белезите на ИАА. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Посочени са фактите и обстоятелствата, обосновали извод, че на заявителя не следва да бъде издаван искания винетен стикер за локално паркиране. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на издателя му. В оспореното писмо са посочени достатъчно разбираеми мотиви за неговото издаване. Фактическите и правни основания за издаването на административния акт представляват неговите мотиви и същите са отделен реквизит, съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК, което е сторено в настоящия случай. Предвид изложеното съдът намира, че не е налице нарушение във формата на акта, което да обосновава неговата отмяна на основание чл.146, т.2 АПК.

Оспореният отказ е издаден при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК и да обуславят отмяната му на това основание. Конкретни доводи в тази насока не са изложени и в жалбата. Според съдебен състав нарушение на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Т. процесуално нарушение в случая не се констатира. Предвид това не е налице и основание за отмяна по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Оспореното писмо е издадено от компетентен орган - арг. чл. 78 НОДТСО, Заповед № РД-09-15/14.03.2022 г. от изп. директор и председателя на Съвета на директорите на „Център за градска мобилност“ ЕАД и Заповед № С.-РД95-577/26.11.2021 г., раздел II на кмета на Столична община. Спазени са изискванията за форма на акта – противно на твърдяното в жалбата, писмото съдържа мотиви, които съответстват на изразената воля на административния орган да откаже издаването на поискания винетен стикер. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съдът намира обаче, че процесния отказ е издаден в несъответствие с приложимите материалноправни разпоредби – основание за отмяната му по чл.146, т.4 АПК.

Съгласно чл. 72 НОДТСО, правото на локално платено паркиране се предоставя на физически лица, които управляват ППС по силата на право на собственост, или на правно основание, различно от правото на собственост, и са с постоянен адрес, идентичен с адреса на обособения жилищен имот, който използват за жилищни нужди. Според чл. 77, т. 2, б. „д“ НОДТСО за установяване на обстоятелствата по чл. 72, при подаване на заявлението лицата предоставят документ, доказващ валидното правно основание за ползване на ППС в случай, че не са собственици - копие и оригинал за справка.

Няма спор между страните, че жалбоподателят е с постоянен адрес, идентичен с адреса на обособения жилищен имот, който използва за жилищни нужди и който попада в синя зона за почасово платено паркиране. Спорният въпрос по делото е дали по отношение на П. Д. Ц. е налице първата предпоставка на чл. 72 НОДТСО – управление на ППС по силата на правно основание, различно от правото на собственост.

Ответникът твърди, че представеното пълномощно за управление на автомобила не учредява право на ползване и не удостоверява валидно правно основание по чл. 72 НОДТСО. Съдът счита, че наличие на правно основание за ползване и учредено право на ползване не са тъждествени понятия. Чл. 72 НОДТСО, както и цитираната от административния орган в писмото - отказ разпоредба на чл. 77, т. 2, б. „д“ НОДТСО, използват израза „правно основание за ползване“. Действително с пълномощното не се учредява вещно право на ползване. Последното, за разлика от упълномощаването, е двустранна сделка, която изисква волеизявление и на двете страни по нея. Наредбата не поставя условие за учредяване на ограничено вещно право върху ППС в полза на лица, които ги управляват, но не са техни собственици. За да са изпълнени условията на чл. 72 и чл. 77, т. 2, б. „д“ НОДТСО, е достатъчно съответния заявител да има документ, удостоверяващ валидно възникналата правна причина да управлява неособственото му ППС. Видно от приложеното към заявлението пълномощно, П. Д. Ц. е упълномощен от собственика на процесното ППС да го управлява, стопанисва и ползва, както и да извършва всякакви действия по управление и ползване на същото. От представеното пълномощно се установява наличието на правно основание по смисъла на чл. 72 НОДТСО, като не е необходимо заявителят да установява наличието на вещно право на ползване върху автомобила – така и Решение № 17375 от 18.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 4490/2019 г.

Предвид изложеното оспореният отказ е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което е незаконосъобразен и следва да се отмени. Жалбоподателят отговаря на всички условия, предвидени в чл. 71 и чл. 72 НОДТСО. Делото във вид на преписка следва да се върне на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ на „Център за градска мобилност“ ЕАД за ново произнасяне по заявление вх. № В./30.04.2025 г. до „Център за градска мобилност“ ЕАД в съответствие с мотивите на настоящото решение.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право за присъждане на разноски. В жалбата и в съдебното производство не са предявени искания за присъждане на разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София град, 76 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Писмо № №7208/14.05.2025 г. на Изпълнителен директор на „Център за градска мобилност“ ЕАД.

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ на „Център за градска мобилност“ ЕАД за ново произнасяне по заявление вх. № В./30.04.2025 г., подадено от П. Д. Ц. от [населено място], съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в 7-дневен срок от влизане в сила на решението.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: